

Law firm Vaić & Dvorničić Ltd.

established in 1938

Križanićeva 5
51000 Rijeka
CROATIA

Sv Bernardina 6A
51500 Krk
CROATIA

M. Držića 3
52100 Pula
CROATIA

members Savin Vaić
Marija Dvorničić Vaić
Saša Omeragić
Anamarija Križanović

Rijeka, 24. kolovoza 2022.g.

Posl br.: **P-96/2021**

VRHOVNOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKOG SUDA U PAZINU

TUŽITELJ: FUTURE COIN MANAGEMENT d.o.o., OIB: 83623574244,
Amfiteatarska 2, 52100 Pula, zastupano po z.z. Christian Del Campo

*zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Vaić & Dvorničić
d.o.o. iz Rijeke, Križanićeva 5*

- TUŽENICI:** 1. Stečajna masa društva **PAN INVESTMENT d.o.o.**, zastupano po stečajnom upravitelju Marku Pavletiću iz Karlovca, Luščić 70, OIB: 38846319576
2. Stečajna masa društva **STUDIO HOLDING d.o.o.**, zastupano po stečajnom upravitelju Zadković Borisu, Sportska ul. 2, 52420 Buzet

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

tužitelja zastupanog po odvjetnicima iz odvjetničkog društva Vaić & Dvorničić d.o.o., Križanićeva 5, 51000 Rijeka

e-komunikacijom
punomoć u spisu

Tužitelj je 25. srpnja 2022. g. zaprimio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske s posl. br. PŽ-6081/2021-3 od 9. lipnja 2022. g. kojom se odbija tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-96/2021-71 od 10. studenog 2021., u točki I. njezine izreke. Navedenom točkom I. presude Trgovačkog suda u Pazinu odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 19. veljače 2018., ovjeren kod javnog bilježnika Nansi Kopic iz Pule pod brojem OV-2718/18, zabilježen u zbirci isprava zemljišnoknjižnog odjela Pula Općinskog suda u Puli pod brojem Z-11137/18, sklopljen između PAN INVESTMENT d.o.o. kao prodavatelja i STUDIO HOLDING d.o.o. kao kupca, gubi učinak prema tužitelju FUTURE COIN

MANAGEMENT d.o.o. u dijelu u kojem je to potrebno za namirenje njegove tražbine u iznosu od 65.000,00 Eur protuvrijednosti u kunama po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, uvećano za zakonsku zateznu kamatu određenu za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, koja na taj iznos teče od 16. lipnja 2017. do isplate.

Služeći se pravom iz čl. 387. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku, tužitelj pravodobno podnosi prijedlog za dopuštenje revizije u ovoj pravnoj stvari.

Tužitelj je ustao tužbom 2. listopada 2018.g. te je ista zabilježena 4. listopada 2018.g. na imovini koja je temeljem nepobijanog dijela presude ušla u stečajnu masu prvotuženika. Stečajni postupak nad prvotuženikom otvoren je 3. travnja 2019. g. Dana 25. siječnja 2021.g. sud je tužitelju naložio da „*specificira tužbeni zahtjev sukladno odredbama Stečajnog zakona, s obzirom da se nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženicima, osobito nad prvotuženikom, pobijanje pravnih radnji ne može više zahtijevati po odredbama Zakona o obveznim odnosima*“, a povodom kojeg naloga je tužitelj – ne uvažavajući izneseno pravno stajalište prvostupanjskog suda – podnio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim (samo) podredno zahtjeva da se predmetni ugovor utvrdi bez učinka prema stečajnoj masi prvotuženika, a koji tužbeni zahtjev je u konačnici i usvojen.

Iz obrazloženja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske s posl. br. Pž-6081/2021-3 od 9. lipnja 2022. g. proizlazi da je prihvatio ocjenu prvostupanjskog suda, iz razloga što je sukladna praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a što prihvaća i žalitelj (ovdje tužitelj) koji je zbog toga postavio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, prihvaćen u točki II. izreke iste presude. Izneseni navod drugostupanjskog suda nije istinit jer se tužitelj od samog pokretanja parnice protiv takvom tumačenju odredbi Stečajnog zakona.

Naime, tužitelj je više puta u tijeku samog postupka istaknuo da drugostupanjski sud proizvoljno i ekstenzivno tumači odredbu čl. 212. st. 1. i odredbu čl. 198. st. 1. Stečajnog zakona. Odredba iz članka 212. st.1. ne smije se tumačiti na način da bi sud tvrdio da ista znači da radnje ne mogu pobijati vjerovnici prema pravilima Zakona o obveznim odnosima u okolnostima kada je taj postupak pokrenut u dobroj vjeri prije otvaranja stečajnog postupka i zabilježen na imovini koja ulazi u stečajnu masu.

Pravilnom primjenom materijalnog prava, parnica radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, kojom vjerovnik koji je pokrenuo postupak prije otvaranja stečajnog postupka traži pobijanje pravnog posla u dijelu koji je potreban za njegovo namirenje sukladno pravilima Zakona o obveznim odnosima i koja je zabilježena na imovini koja ulazi u stečajnu masu, **ima se smatrati parnicom koja je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka bila u tijeku protiv stečajnog dužnika i koja se tiče odvojenog namirenja, sve u smislu odredbi čl. 165. st. 2. t. 2. Stečajnog zakona.** Takvu parnicu, kao i bilo koju drugu parnicu radi odvojenog namirenja, dužan je preuzeti po nalogu suda u ime i za račun stečajnog dužnika stečajni upravitelj.

Tumačenjem drugostupanjskog suda kojim se poistovjećuju parnica radi pobijanja pravnih radnji dužnika prema pravilima Zakona o obveznim odnosima i parnica radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika prema pravilima Stečajnog zakona, dolazi se do pogrešnog zaključka da je riječ o dva pravno istovjetna i međusobno isključujuća instituta u smislu načela *lex specialis derogat legi generali*.

S tim u vezi valja istaknuti i analogno primjenjivo pravno stajalište koje je u svojoj sudskoj praksi iznio Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Revt 138/13 od 18. lipnja 2014.g. u kojoj podcrtava očitu razliku zahtjeva za pobijanje prema Zakonu o obveznim odnosima i zahtjeva za utvrđenje da su radnje bez pravnog učinka prema Stečajnom zakonu navodeći „*da nije riječ o dva različita tužbena zahtjeva nego samo o jednom tužbenom zahtjevu ... ovaj sud ... ne prihvaća. U pitanju su različiti tužbeni zahtjevi. Poboynost pravnog posla (čl. 111. do 117. Zakona o obveznim odnosima ...) potpuno je različit pravni institut od pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika (čl. 127. do 144. Stečajnog zakona ...). Različite su pretpostavke, osobe koje su aktivno legitimirane, rokovi i tužbeni zahtjevi. Ugovor je pobojan ... kad je to zakonom određeno (čl. 111. ZOO)*“ u kojem smislu čl. 70. Zakon o obveznim odnosima predviđa da je radnja dužnika na štetu vjerovnika pobojna, „*Aktivno je legitimirana samo ugovorna strana u čijem je interesu poboynost ustanovljena, a tužbom može tražiti da se ugovor poništi (čl. 112. st. 1. ZOO). Pravo zahtijevati poništenje ugovora prestaje istekom roka ... S druge strane pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika po naravi stvari i nije moguće ako nije otvoren stečajni postupak. Pobijanjem se traži utvrđenje da je pravna radnja bez učinka prema stečajnoj masi. Aktivno legitimirani subjekt jest stečajni vjerovnici i stečajni upravitelji u ime stečajnog dužnika. Razlozi za pobijanje ne tiču se valjanosti pravnog posla (mane volje i sl.). Predmet pobijanja su upravo valjani pravni poslovi, a svrha pobijanja je ujednačeno namirenje svih stečajnih vjerovnika. Pretpostavka je da se pravnom radnjom remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (čl. 127. st. 1. SZ). Radnje se moraju ticati imovine stečajnog dužnika, moraju biti poduzete u određenom vremenu prije otvaranja stečajnog postupka (a koje je različito ovisno o tome radi li se o kongruentnom namirenju – čl. 128. SZ i inkongruentnom namirenju – čl. 129. SZ, kojom se vjerovnici izravno oštećuju – čl. 130. SZ itd.), te da su u njima stvorene takve posljedice što imaju značaj razloga za pobijanje (oštećenje vjerovnika ili pogodovanje pojedinih vjerovnika). Prema odredbi čl. 141. st. 5. SZ ako se zahtjev za pobijanje pravne radnje prihvati, pobijana pravna radnja je bez učinka prema stečajnoj masi i protivna je strana dužna vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi na osnovi pobijane radnje. Iz te odredbe proizlazi da tužba kojom se traži pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika nužno mora sadržavati zahtjev na utvrđenje da je pobijana pravna radnja „bez učinka prema stečajnoj masi“.*

Iz prednje iznesenog stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske razvidno je da i najmanja razlika u tužbenim zahtjevima uvjetuje da se ti zahtjevi ne mogu smatrati istovjetnima, a u kojem slučaju se ne može derogirati odredbe općeg propisa zbog sukoba sa posebnim propisom, uzevši u obzir da sukoba nema. Tužitelj je više puta u tijeku postupka istaknuo da se Zakon o obveznim odnosima i Stečajni zakon razlikuju u uvjetima za pobijanje pravnih radnji dužnika, odnosno stečajnog

dužnika u odnosu na: opseg tužbenog zahtjeva, pasivnu legitimaciju, aktivnu legitimaciju, zakonske rokove, pretpostavke pobijanja, itd.

Slijedom svega prednje navedenog, promašen je zaključak drugostupanjskog suda da se nakon otvaranja stečajnog postupka na parnice radi pobijanja pravnih radnji dužnika mora primjenjivati Stečajni zakon, iako su iste pokrenute i zabilježene na imovini koja ulazi u stečajnu masu, prije otvaranja odnosno podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka jer nije riječ o istovjetnom tužbenom zahtjevu na koji bi se samo u tom slučaju Stečajni zakon primjenjivao kao *lex specialis*.

Takvim pogrešnim tumačenjem odredbi dolazi i do promašene primjene instituta legitimnog očekivanja tužitelja temeljem odredbi članka 1. Europske konvencije o ljudskim pravima. Pod pojmom legitimnog očekivanja treba definirati svako ono očekivanje pojedinca odnosno osobe, da će steći pravo uživanja određenog imovinskog prava, ako je ovo razumno i zasnovano na pravu.

Naime, prema odredbi čl. 66. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, svaki vjerovnik čija je tražbina dospjela za isplatu i bez obzira kad je nastala može pobijati pravnu radnju svog dužnika koja je poduzeta na štetu vjerovnika. U konkretnom slučaju zaključeni kupoprodajni ugovor kojim je prvotuženik otuđio svu svoju imovinu drugotuženiku nedvojbeno spada u doseg pravne radnje poduzete na štetu vjerovnika stoga je riječ o pravnim radnjama poduzetim na štetu tužitelja kao vjerovnika, koje je tužitelj ovlašten pobijati paulijanskom tužbom. Prihvaćanje zahtjeva za pobijanje te pravne radnje, izriekom odredbi čl. 70. Zakona o obveznim odnosima, ima za posljedicu da ona gubi učinak prema tužitelju koliko je potrebno za ispunjenje njegove tražbine.

Zakonom o zemljišnim knjigama u čl. 44. propisano je da se zemljišnoknjižne zabilježbe upisuju kako bi se učinili vidljivim pravni učinci koje zabilježba proizvodi prema odredbama tog i drugih zakona. U smislu učinaka zabilježbe tužbe radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji u svezi sa čl. 91. Zakona o zemljišnim knjigama, tužitelj je temeljem rješenja Z-30608/18 od dana 4. listopada 2018.g. stekao pravo da *„pravomoćna presuda donesena povodom tužbe djeluje i protiv svih kasnijih nositelja knjižnog prava, pa će se ovrha moći neposredno provesti bez obzira na to tko je u međuvremenu postao nositelj knjižnog prava“* – dakle, neovisno o tome je li to stečajna masa ili treća pravna ili fizička osoba.

Slijedom navedenog, tužitelj je imao razumno i na zakonu zasnovano tzv. legitimno očekivanje da će moći iz vrijednosti imovine na kojoj je zabilježena njegova tužba sa zahtjevom za namirenje u vlastitu korist, u ovršnom postupku za slučaj uspjeha u sporu postići namirenje svoje tražbine.

Obzirom je u vrijeme pokretanja stečajnog postupka taj postupak i navedena zabilježba tog postupka sa zakonom propisanim učincima bila izvršena, to tumačenje drugostupanjskog suda da tužitelj ne bi imao pravo na namirenje, već samo razmjerno namirenje svojeg potraživanja, predstavlja i povredu načela pravnog poretka o zaštiti stečenih prava.

Iz tog je razloga jedino razumno tumačenje upravo tumačenje tužitelja da parnicu radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji po obveznopravnim pravilima valja razmatrati u okviru odredbi 165. Stečajnog zakona kao parnicu koja se tiče odvojenog namirenja.

Stoga za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njihovoj primjeni tužitelj postavlja sljedeće pravno pitanje:

Smatra li se parnica radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji - koju je vjerovnik pokrenuo prije otvaranja stečajnog postupka i u kojoj traži pobijanje pravnog posla u dijelu koji je potreban za njegovo namirenje sukladno pravilima Zakona o obveznim odnosima i koja je zabilježena na imovini koja ulazi u stečajnu masu - parnicom koja je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka bila u tijeku protiv stečajnog dužnika i koja se tiče odvojenog namirenja u smislu članka 165. stavaka 2. točke 2. Stečajnog zakona ?

Istaknuto pravno pitanje važno je za odluku u sporu i jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njihovoj primjeni iz razloga što se prisiljavanjem tužitelja da nastavi pobijati pravne radnje dužnika isključivo u korist stečajne mase negira njegovo pravo na odvojeno namirenje i to nakon što je samoinicijativno i na vlastiti trošak i rizik, prije saznanja za otvaranje stečajnog postupka, pokrenuo i zabilježio postupak pobijanja dužnikovih pravnih radnji, stekavši time određena prava. Takvim tumačenjem relevantnih odredbi od strane suda prisiljava se tužitelja da vlastiti uspjeh u sporu i pravovremenu zabilježbu spora u zemljišnim knjigama zbog otvaranja stečajnog postupka dijeli sa trećim osobama i to tek po namirenju prioritetnih tražbina i tražbina stečajne mase. Za odluku u ovom sporu važno je odgovoriti na pitanje je li pravično i odgovara li pravnim standardima tumačenje odredbe Stečajnog zakona na način da se osoba (u ovom postupku tužitelj) koja je prije pokretanja stečajnog postupka tražila pobijanje pravnih radnji sukladno Zakonu o obveznim odnosima izjednačava sa svim ostalim vjerovnicima koji nisu poduzimali nikakve radnje radi osiguranja odvojenog namirenja iz imovine dužnika, niti su u pogledu istog imali ikakvih troškova. Dakle potrebno je odgovoriti na istaknuto pitanje radi utvrđivanja učinaka koje ovakvo tumačenje pravila stečajnog postupka ima u odnosu na osobe čija se prava štite Ustavom i Europskom konvencijom o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, odnosno jesu li tumačenjem drugostupanjskog suda navedena prava povrijeđena na način da se izaziva pravna nesigurnost i stvara protupravno stanje stvari.

Stoga se predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske dopusti tužitelju reviziju u ovom predmetu, radi rješavanja navedenog pitanja, a imajući u vidu da je isto bitno kako radi rješavanja ove konkretne pravne stvari tako i radi jedinstvene primjene prava, sve iz razloga kako je gore navedeno.

Tužitelj p.p.